

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 20 augustus 2017 door de heer A, hierna te noemen klager, ingediende klacht tegen mevrouw drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 20 augustus 2017;
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 15 november 2017;
- de e-mail met bijlagen d.d. 27 februari 2018 van verweerster, waarbij zij een drietal aanvullende bijlagen bij haar verweerschrift overlegt;
- de pleitnota van mevrouw C, echtgenote van klager, overgelegd ter zitting van het College van 14 maart 2018.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 14 maart 2018, waarbij klager en verweerster aanwezig waren. Klager werd bijgestaan door zijn echtgenote, mevrouw C. Verweerster werd vergezeld door haar vroegere leidinggevende, de heer D.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klager werkt sinds 1991 bij E, hierna te noemen werkgever.

II 2. Klager heeft zich in december 2014 ziekgemeld.

II 3. Klager heeft eind 2016 een WIA aanvraag ingediend bij het UWV.

II 4. Het UWV heeft op 5 december 2016 een brief gestuurd aan werkgever. In de brief wordt meegedeeld dat werkgever niet voldoende heeft gedaan om klager te re-integreren en wordt een loonsanctie opgelegd, inhoudende dat klagers loon moet worden doorbetaald tot 6 december 2017. De aanvraag van de WIA-uitkering wordt gelet hierop niet behandeld.

II 5. Werkgever heeft zich op 14 december 2016 gewend tot F, thans genaamd F, een organisatie die zich richt op ondersteuning bij arbeidsparticipatie en arbeidsre-integratie, hierna te noemen het bureau. Werkgever heeft het bureau verzocht contact op te nemen met klager voor het opzetten van een re-integratietraject spoor 2.

II 6. Verweerster is werkzaam bij het bureau en is als begeleider van klager aangewezen. Op 27 december 2016 vond het eerste gesprek plaats tussen klager en verweerster. Verweerster heeft vervolgens een offerte uitgebracht aan werkgever, die daarmee akkoord is gegaan.

II 7. Op 11 januari 2017 heeft klagers advocaat, mr. G, hierna te noemen G, een brief aan het bureau geschreven, waarin hij vraagt hem ten behoeve van klager te informeren over het doel van de besprekingen die verweerster voornemens was met klager te voeren. Voorts schrijft hij:
“Indien deze besprekingen betrekking hebben op de overigens volledig onjuiste veronderstelling dat er sprake is van psychische klachten bij cliënt, lijkt mij dat een en ander middels een

behandelovereenkomst dient te worden vastgelegd. Daarbij wijs ik er verder op dat cliënt uiteraard niet verplicht kan worden om zich onder behandeling te stellen van een BIG-geregistreeerde zorgverlener, zeker niet op het gebied van psychologie, nog daargelaten het feit dat er geen sprake is van psychische klachten.”

II 8. Bij e-mail van 12 januari 2017 heeft de heer H, regiomanager van het bureau, hierna te noemen H, hierop geantwoord dat werkgever akkoord heeft gegeven tot uitvoering van het 2^e spoor traject en niet tot behandeling van psychische klachten, en heeft hij G voor inhoudelijke vragen naar werkgever verwezen.

II 9. Bij brief van 13 januari 2017 heeft G aan H onder meer geschreven dat hij hem nogmaals verzoekt aan te geven wat het doel is van de geplande vier besprekingen tussen klager en verweerster, en om een plan van aanpak verzocht.

II 10. Op 17 januari 2017 heeft G zich opnieuw per brief tot H gewend.

II 11. Op 30 januari 2017 heeft een tweede gesprek plaatsgevonden tussen klager en verweerster. Bij dat gesprek was ook klagers echtgenote aanwezig.

II 12. Na dit gesprek heeft klager bij e-mail van 30 januari 2017 aan verweerster verzocht om een kopie van de door werkgever aan haar verstrekte opdracht.

Hierop heeft verweerster bij e-mail van diezelfde dag geantwoord:

“Zoals ook aangegeven bij het intakegesprek, kan ik geen kopie van de offerte naar u toe sturen. Ik heb u algemene informatie over de inzet van re-integratie spoor 2 bij F gestuurd.

Eventueel kunt u een kopie van de offerte opvragen bij de heer I van E.”

II 13. Op 22 februari 2017 heeft verweerster een bericht van werkgever ontvangen inhoudende dat re-integratie spoor 2 niet meer aan de orde is, omdat klager zich hersteld acht en dit door de bedrijfsarts is bevestigd. De begeleiding is niet van start gegaan.

II 14. Bij brief van 1 juni 2017 heeft klager aan verweerster zijn grieven aangaande haar handelwijze uiteengezet.

II 15. Op 15 juni 2017 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen klager, verweerster en haar leidinggevende.

II 16. Inmiddels is het dienstverband tussen klager en werkgever geëindigd.

III Het standpunt van klager en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

1. Klager verwijt verweerster dat zij onduidelijk is over haar wel of niet psycholoog zijn. Volgens klager deelde verweerster bij binnenkomst bij het eerste gesprek op 27 december 2016 mede dat zij A & O-psycholoog is, maar zei zij later in het gesprek dat ze niet als psycholoog aan tafel zat, maar als re-integratiebegeleidster.
2. Klager stelt dat verweerster te kennen heeft gegeven dat een spoor 2 re-integratie impliceert dat degene die aan dat traject deelneemt ziek is. Volgens klager heeft hij verweerster laten weten dat hij niet ziek is en heeft hij haar ook de uitspraak van de UWV arts die dat heeft bevestigd, laten lezen.
Gelet daarop had verweerster moeten concluderen dat de opdracht buiten het domein van de psychologiebeoefening zou vallen en deze derhalve niet mogen aannemen. Hij was immers

een gezonde werknemer en er was geen enkele indicatie voor psychologische begeleiding bij zijn werkhervatting, aldus klager.

3. Volgens klager heeft verweerster ten onrechte geweigerd openheid te geven met betrekking tot haar opdracht, door hem geen kopie daarvan te verstrekken.
4. Klager stelt dat hij aan verweerster heeft verteld dat werkgever van begin af aan stelselmatig heeft geprobeerd hem te ontslaan, zodat zij zich had moeten realiseren dat er mogelijk door werkgever misbruik werd gemaakt van haar diensten.
Volgens klager heeft verweerster uitsluitend als doel voor ogen gehad het uitvoeren van de opdracht voor werkgever en is zij daarbij haar eigen integriteit, zorgvuldigheid en verantwoordelijkheid uit het oog verloren.
5. Klager verwijt verweerster dat zij heeft bedreigd werkgever ervan in kennis te stellen dat hij niet wilde meewerken, zodat deze een loonsanctie zou kunnen opleggen.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist en daartoe onder meer, zakelijk weergegeven, het volgende gesteld.

Ad klachtonderdeel 1:

Verweerster beaamt dat zij in het eerste gesprek tegen klager heeft gezegd dat zij als re-integratie adviseur tegenover hem zat in haar rol als procesbegeleider, en dat in een dergelijke rol geen sprake is van psychologische behandeling. Volgens verweerster heeft zij dit in het gesprek van 30 januari 2017 nogmaals uitgelegd.

Ad klachtonderdeel 2:

Verweerster stelt dat klager weliswaar blijft herhalen dat hij niet ziek is en dat er geen reden voor psychologische begeleiding is, maar dat zij nooit in dat soort termen met hem heeft gesproken.

Volgens haar was er sprake van arbeidsongeschiktheid en was er daarmee een indicatie voor het inzetten van re-integratie in spoor 2 conform het besluit van het UWV.

Verweerster heeft naar haar zeggen gezien klagers mededeling dat hij hersteld was navraag gedaan bij werkgever en om de beslissing van het UWV verzocht. Daaruit bleek volgens haar hetgeen de werkgever had gesteld, te weten dat re-integratie in spoor 2 moest worden opgestart.

Toen klager in het daaropvolgende gesprek aangaf niet door te willen gaan heeft zij dit naar haar zeggen gerespecteerd, klager terugverwezen naar werkgever en het traject, in ieder geval voor dat moment, afgesloten. Verweerster stelt aldus zorgvuldig te hebben gehandeld.

Ad klachtonderdeel 3:

Verweerster zegt niet in te zien dat klager recht zou hebben op een afschrift van de 'opdracht', aangezien deze enkel het verzoek van een werkgever betreft om contact op te nemen met de betreffende werknemer naar aanleiding van een door het UWV genomen beslissing.

Uiteraard wordt de werknemer wel in kennis gesteld van het nadien op te stellen inhoudelijke plan van aanpak, aldus verweerster.

Volgens verweerster zou in het tweede gesprek met klager dit plan van aanpak zijn gemaakt, waarmee hij diende in te stemmen, maar is dit stadium in geval van klager niet bereikt.

Ad klachtonderdeel 4:

Verweerster zegt het verloop zeer te betreuren, omdat zij juist graag mensen terug naar werk begeleidt.

Ad klachtonderdeel 5:

Volgens verweerster heeft zij niet bedreigd, maar heeft zij klager op de consequenties gewezen, die zich zouden kunnen voordoen als hij zich niet aan de verplichtingen die een spoor 2 traject met zich meebrengt, zou houden.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid.

V 1. Klager heeft bij monde van zijn echtgenote ter zitting aangevoerd dat verweerster is opgetreden als psycholoog en dat gelet daarop de beroepscode op haar handelen van toepassing is.

V 2. Hoewel verweerster geen beroep heeft gedaan op eventuele niet-ontvankelijkheid van klager in zijn klacht zal het College ten overvloede ingaan op de kwestie van de ontvankelijkheid.

V 3. Ingevolge artikel 2.1.3 lid 1 van het Reglement voor het Toezicht neemt het College van Toezicht geen klacht in behandeling als de klager daarbij geen belang heeft, tenzij naar het oordeel van het College behandeling van de klacht in het belang is van de psychologie of de psychologiebeoefening. Volgens lid 2 van dit artikel wordt een klager geacht belang te hebben wanneer hij voldoet aan de begripsomschrijving van betrokkene zoals vastgelegd in de Beroepscode voor psychologen.

V 4. De definitie van betrokkene in artikel 1.2 van de hier van toepassing zijnde Beroepscode 2015, hierna de code, luidt als volgt:

“Elke persoon die direct of indirect is betrokken bij het beroepsmatig handelen van de psycholoog of die daardoor in zijn belangen wordt geraakt; zoals de cliënt, de partner en naaste verwanten van de cliënt, de opdrachtgever, de collega, student, proefpersoon, et cetera.”

Volgens artikel 1.1 van de code houdt beroepsmatig handelen in: *“Alle handelingen die de psycholoog verricht wanneer hij optreedt in de hoedanigheid of functie van psycholoog of gebruik maakt van de aanduiding psycholoog; hieronder valt de professionele relatie, het optreden als wetenschappelijk onderzoeker, docent, supervisor, in de media, et cetera.”*

V 5. Vaststaat dat verweerster in haar hoedanigheid van psycholoog heeft gehandeld. Dit blijkt onder meer uit de vermelding door verweerster in het *‘plan van aanpak re-integratie spoor 2 (6 maanden)’* van de toevoeging ‘A&O Psycholoog NIP’ achter haar naam. Ook heeft verweerster niet ontkend dat zij als psycholoog heeft gehandeld. Zij heeft slechts verklaard dat bij de begeleiding van de re-integratie in spoor 2 *psychologische begeleiding* niet aan de orde is. Verweerster heeft ter zitting uitgelegd dat onder haar werk als A&O psycholoog verschillende taken vallen, waaronder die van procesbegeleider.

Verweerster heeft dan ook beroepsmatig gehandeld in de zin van de code en klager kan worden gekwalificeerd als betrokkene bij dit beroepsmatig handelen van verweerster.

Klager is derhalve ontvankelijk in zijn klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht.

V 6. Ad klachtonderdeel 1:

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting leidt het College af dat verweerster klager informatie heeft verstrekt over de specifieke rol die zij als procesbegeleider in het re-integratietraject vervulde. Verweerster heeft klager kennelijk duidelijk willen maken dat zij weliswaar psycholoog is, maar dat haar rol in het traject een begeleidende zou zijn en dat geen sprake zou zijn van psychologische behandeling.

Het College heeft niet geconstateerd dat verweerster hierin onzorgvuldig is geweest.

Dit klachtonderdeel is ongegrond.

V 7. Ad klachtonderdeel 2:

Dit verwijt spitst zich toe op klagers standpunt dat van een re-integratie spoor 2 geen sprake kon zijn, omdat hij niet meer ziek was. Dit standpunt heeft klager tijdens het eerste gesprek op 27 december 2016 aan verweerster meegedeeld. Klager heeft verweerster in dat gesprek een rapport van de bedrijfsarts van 22 november 2016 laten lezen waarin staat dat klager hersteld is.

Verweerster heeft naar aanleiding hiervan meteen navraag gedaan bij werkgever. Werkgever heeft haar daarop de beslissing van het UWV d.d. 5 december 2016 toegezonden. Daarin staat dat werkgever niet voldoende heeft gedaan aan re-integratie van klager, zodat deze nog geen WIA-uitkering krijgt en werkgever het loon moet doorbetalen tot 6 december 2017.

Verweerster heeft verklaard dat zij, nu de datum van de UWV-beslissing later lag dan die van de rapportage van de bedrijfsarts, is uitgegaan van de geldigheid van die beslissing.

Het College is van oordeel dat verweerster inderdaad mocht afgaan op de UWV-beslissing, die van kracht bleef totdat in een bezwaarprocedure wellicht anders zou zijn beslist. Dat stadium was nog niet bereikt.

Dat verweerster het traject is gestart acht het College dan ook niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

Ook het tweede klachtonderdeel is ongegrond.

V 8. Ad klachtonderdeel 3:

Verweerster heeft ter zitting verklaard dat de opdracht van werkgever bestond uit een korte e-mail, waarin haar werd verzocht contact op te nemen met klager in verband met een re-integratietraject spoor 2.

Dit heeft verweerster aan klager meegedeeld.

Verweerster heeft tevens verklaard dat zij klagers verzoek om een kopie van de opdracht heeft opgevat als een verzoek om een kopie van de offerte aan werkgever, en dat zij het niet gepast achtte hem die te verstrekken, omdat het ging om een offerte in de zakelijke relatie tussen haar en de opdrachtgever.

Die offerte heeft verweerster alsnog in het geding gebracht bij e-mail van 27 februari 2018.

Bij de offerte is een '*plan van aanpak re-integratie spoor 2 (6 maanden)*' gevoegd.

Verweerster heeft verklaard dat dit plan van aanpak in het tweede gesprek aan klager ter goedkeuring zou zijn voorgelegd, maar dat dit gelet op het verloop van het gesprek niet meer aan de orde is gekomen.

Verweerster heeft erkend dat zij transparanter had kunnen zijn en klager een kopie van de offerte had kunnen geven. Zij zegt hiervan te hebben geleerd en dit nu wel te doen.

Het College leidt uit de stukken en het verhandelde ter zitting af dat verweerster niet te kort is geschoten in haar uitleg aan klager over het te volgen traject, maar dat de gesprekken meer in het teken hebben gestaan van de verschillen in uitgangspunten van klager en verweerster. Klager was van mening dat hij bij verweerster niet aan het goede adres was, omdat hij hersteld was en verweerster hield vast aan de UWV-beslissing, die op dat moment nog van kracht was.

Daardoor ontstond een 'stroeve' sfeer in met name het tweede gesprek, zoals verweerster heeft verklaard.

Naar het oordeel van het College lag de oorzaak van de gang van zaken in de gesprekken tussen klager en verweerder bij het UWV en bij werkgever, die beiden uitgingen van onjuiste informatie betreffende de gezondheidstoestand van klager.

Het College heeft begrip voor de ergernis die dit bij klager teweeg heeft gebracht, echter, dit is verweerster niet te verwijten. Evenmin is haar te verwijten dat het even heeft geduurd voordat duidelijk was dat het traject geen doorgang kon vinden.

Klachtonderdeel 3 is eveneens ongegrond.

V 9. Ad klachtonderdeel 4:

Zoals hiervoor overwogen is het College van oordeel dat aan verweerster niet kan worden verweten dat zij ten onrechte een opdracht voor re-integratie spoor 2 heeft gekregen van klagers werkgever.

Die opdracht was voor haar duidelijk. Toen zij van klager te horen kreeg dat re-integratie spoor 2 niet aan de orde kon zijn omdat hij hersteld was heeft zij onmiddellijk navraag gedaan bij werkgever, die haar een kopie van de UWV beslissing zond.

Daarop mocht verweerster zoals gezegd afgaan.

Het College heeft geen onzorgvuldig of tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van verweerster ter zake kunnen constateren.

Ook klachtonderdeel 4 is ongegrond.

V 10. Ad klachtonderdeel 5:

Naar het oordeel van het College mocht van verweerster worden verwacht dat zij klager informeerde over de eventuele negatieve gevolgen die zouden kunnen optreden indien hij niet aan zijn verplichtingen voldeed, zoals zij heeft gedaan.

Anders dan klager zou het College een dergelijke waarschuwing niet als 'dreigement' willen betitelen. Het vijfde klachtonderdeel is eveneens ongegrond.

V 11. Het College komt tot de slotsom dat de klacht ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op **14 maart 2018**

door:

mr. C.M. Berkhout, voorzitter,
mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
dr. ing. J.A. Damen,
dr. J.P.C. Jaspers,
dr. G.T.M. Mooren,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

C.M. Berkhout